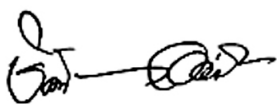

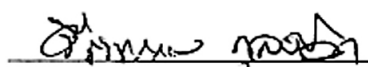
ธิดิษฐ์ อยู่พลี 2550: ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงของประเทศไทยและผลกระทบที่มี
ต่ออุตสาหกรรมยานยนต์ในประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน
ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ ประธาน
กรรมการที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์จิรพรรณ กุลดิลก, ศ.ม. 128 หน้า

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนทางตรงจากประเทศ
ญี่ปุ่นและผลกระทบที่มีต่ออุตสาหกรรมยานยนต์ในประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีนเพื่อ
เปรียบเทียบปัจจัยและผลกระทบจากการลงทุนจากต่างประเทศระหว่างไทยกับสาธารณรัฐประชา
ชนจีน การศึกษานี้ได้ใช้ทฤษฎีการลงทุนทางตรงของโคจิม่าเป็นกรอบในการวิเคราะห์ โดยใช้
ข้อมูลทศวรรษรายปีในรูปแบบอัตราเจริญเติบโต (Growth) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 ถึง พ.ศ. 2548 ระยะ
เวลา 26 ปี มาวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยใช้วิธี Augmented Dickey – Fuller Test (ADF) โดยทำตาม
ลำดับขั้นตอนคือ ทดสอบ Unit Root และใช้วิธีการทดสอบแบบ Two-Step Approach ของ Engel
and Granger (1987) ทดสอบความสัมพันธ์ในระยะยาว (Cointegration) และวิเคราะห์เชิงพรรณนา
เกี่ยวกับสภาพทั่วไปและผลกระทบจากการลงทุนทางตรงจากญี่ปุ่นต่ออุตสาหกรรมยานยนต์

ผลการทดสอบช่วงความล่าช้าพบว่า ช่วงความล่าช้าที่เหมาะสมของประเทศไทย คือ 1 ช่วง
เวลา ส่วนช่วงความล่าช้าที่เหมาะสมของสาธารณรัฐประชาชนจีนคือ ช่วงเวลาปัจจุบันถึง 4 ช่วงเวลา
ผลการทดสอบ Unit Root พบว่า ตัวแปรของทั้งสองประเทศมีเสถียรภาพโดยผ่านการทำผลต่างอัน
ดับแรกหรือมีระดับ Integration ที่ 1; $I(1)$ จากการประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด พบว่า
ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนของประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีนคือ มูลค่าผลิตภัณฑ์มวล
รวมภายในประเทศ อัตราแลกเปลี่ยน ดัชนีราคาผู้บริโภค และอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ แม้ว่าดัชนีราคาผู้
บริโภค อัตราค่าจ้างขั้นต่ำและการส่งออกของสาธารณรัฐประชาชนจีนมีความสัมพันธ์ทิศทางตรง
ข้ามกับการลงทุนทางตรงจากญี่ปุ่นและผลการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรในระยะยาว
(Cointegration) พบว่าการลงทุนทางตรงจากประเทศญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์ในระยะยาวกับมูลค่าผลิต
ภัณฑ์มวลรวมภายใน ประเทศ อัตราแลกเปลี่ยน ดัชนีราคาผู้บริโภคและอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ทั้ง
ประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน

ลายมือชื่อนิสิต

ลายชื่อประธานกรรมการ

11 / 21 - 01 / 50